

Kırmızıfare

ISSN 1300-3291

Çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 48
Ekim 1995

Kırmızıfare Çocuklar İçin Edebiyat Dergisi 1739 sayılı
"Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince incele-
lenmiş, eğitim ve öğretim açısından 24 Aralık 1990 tarihli,
2328 sayılı Tebliğler Dergisi'nde okullara tavsiye edilmiştir.

Kırmızıfare

ISSN 1300-3291
çocuklar için edebiyat dergisi

Sayı: 48

Ekim 1995

Sahibi ve Sorumlu Müdürü: Fatih Erdoğan

*

Danışma Kurulu:

Prof. Dr. Meral Alpay, Ferit Avcı, Ayla Çınaroğlu
Yıldırım Derya, Mustafa Eremektar, Turan Yüksel

*

©MAVİBULUT YAYINLARI

Yeniçarşı Cd. 33/2 Ferah Apt. Kat:4
80060 Galatasaray İstanbul

Tel: (0-212) 252 63 75 -76 * Faks: (0-212) 244 08 60

*

Ayda bir çıkar. Fiyatı: 80.000 TL.

Abonelik bedeli :

Yıllık 12 sayı: 900.000 TL.

Taahhütlü: 1.140.000 TL.

(Cilt kapağı her yılın sonunda abonelere ücretsiz gönderilir.)

Yurtdışı: DM 70.

Yurtdışı Taahhütlü: DM 80.

*

İç Baskı: Ayhan Matbaacılık (518 24 14)

Kapak Baskısı: Yenilik Basımevi (243 55 72)

Cilt: Sema Cilt Evi (567 86 29)

Kapak: Attila Akdeniz

Merhaba!

"Bir gün okula giderken" projesi ile ilgili birkaç telefon aldım. Geçen sayımızda ilk kez sözünü ettiğim projemiz aynen şöyle: Annenizi, babanızı, dedenizi ya da ninenizi karşınıza alıp, size unutamadıkları bir okul anılarını anlatmalarını isteyeceksiniz. Onlar anlatacak, siz de onların anlattığı bu okul anısını yazacaksınız. En güzel yazılmış anılar da Kırmızıfare'mizde yayımlanacak. Anıların "Bir gün okula giderken..." sözleriyle başlaması gerekiyor. Demek ki büyüklerinizden, çocukluklarında, okula giderlerken başlarından geçmiş bir olayı anlatmalarını istemeniz gerekiyor.

Yalnız, veya anıyı size anlatan büyüğünüzle birlikte çekilmiş bir fotoğrafınızı da yazınızla birlikte göndermeyi lütfen unutmayın.

Adresimizi biliyorsunuz:

Kırmızıfare Dergisi

Yeniçarşı Cad. 33/2 Ferah Ap. Kat: 4

Galatasaray İstanbul

Edebiyat ve sevgi dolu günler...

Fatih Erdoğan

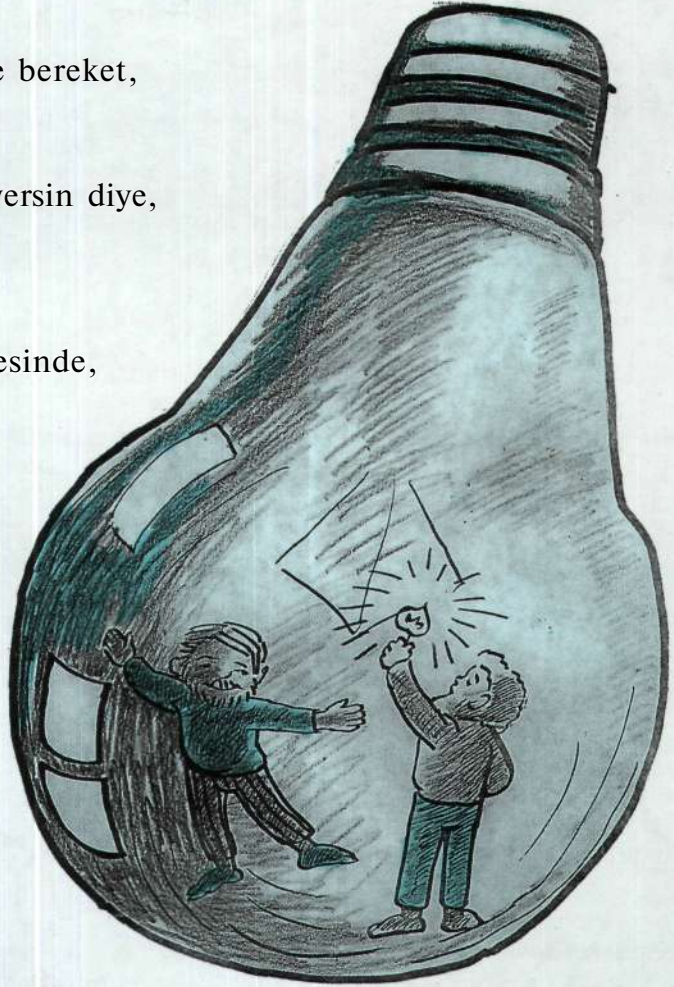
İçindekiler

Sevgi Cüceleri.....	Haluk Şan Dikmen	3
Kum Saati.....	Seza Aksoy	4
Adını Bilmediğimiz Öğretmen.....	Necdet Neydim	8
Fındıkfaresi.....		15
Çağıl Nasıl Mavi Oldu?.....	Cengiz Bektaş	19
Ayl.....	James Oliver Curwood	25
Bilimoyun.....	Fatih Erdoğan	31
Bir Kitap Bir Yazar.....	Selma Erdoğan	32

SEVGİ CÜCELERİ

Çitlembik, çitlembik sürüsüne bereket,
Cüceler gezer her yanımızda,
Bilir misiniz çocuklar?
Ampullerin içinde, bize ışık versin diye,
Durup dinlenmeden,
Ateş yakarlar...
Radyolarımızın,
Müzik kasetlerimizin her köşesinde,
Kurup orkestralarını,
Şarkılar söyler,
Minik çalgılarını çalarlar...
Açtıkları kanallarla,
Dağlardan, bayırlardan,
çeşmelerden,
Billur sular akıtırlar...
Yazın terlediğimizde,
Basarız havalandırmanın
düğmesine,
Yüzlercesi birden üfler,
Evimizi serin tutarlar...
Gece yattığımızda,
Beynimize masallar anlatır,
Onu uyuturlar...
En güzeli,
Aşık olma zamanı geldiğinde,
Köprü kurup gönüllerden
gönüllere,
Sevda taşırlar...

Haluk Şan Dikmen

Resim: Berrin Çoruk

KUM SAATİ

Seza Aksoy

Masanın üstünde küçük bir kum saati vardı. İçindeki kumlar kırmızı, sarı ve mavi renkteydi. Minik ve sabırsızdılar.

Üst bölümden alta düşerken "Hoooooopp...!" diye bağıyorlardı. Keyiflerine diyecek yoktu doğrusu. Bazen kırmızı ile sarı olanlar alt bölümde buluşuyordu. El ele tutuşup:

"Turuncu olduk. Birinci olduk!" diye şarkı söylüyorlardı.

Sarı ile maviler

buluşunca,

"Yeşiliz. Eşsiziz!" diye zıplıyorlardı.

Kırmızı ile maviler yanyana gelince şamata daha da artıyordu:

"En güzeli mor. Birinciye bize sor."

İşte böyle neşeyle hoplayıp gün boyu dans ediyorlardı.

Bütün kumlar aşağı inince bir gün geçmiş oluyordu. O zaman ters çevriliyordu kum saati. Hopla-malar, şarkılar yeniden başlıyordu. Zıp,

Resimler: Berrin Çoruk

zıp, zıp...

Burası bir ressamın atölyesiymiş. Duvarlar resimlerle doluydu. Kocaman bir kutuda renk renk boyalar vardı. Cıvı cıvı cıvıladılar. Samur fırçaya:

"Beni de sür. Önce beni..." diye yalvardılar.

Samur fırça kalın ve görkemliydi. Beyaz paletin üstünde ciddi ciddi boyları karıştırıyordu. Palet kahkahadan kırılıyordu.

"Gıdıklanıyorum. Yeter. Gülmekten çatlayacağım nerdeyse."

Ressam resmi bitirmek üzereydi. Resim ressamın gözünün içine bakıyordu.

"Bir ayna olsaydı burada.

Kendimi bir görebilseydim," diyordu. İki de bir samur fırçaya sorup duruyordu.

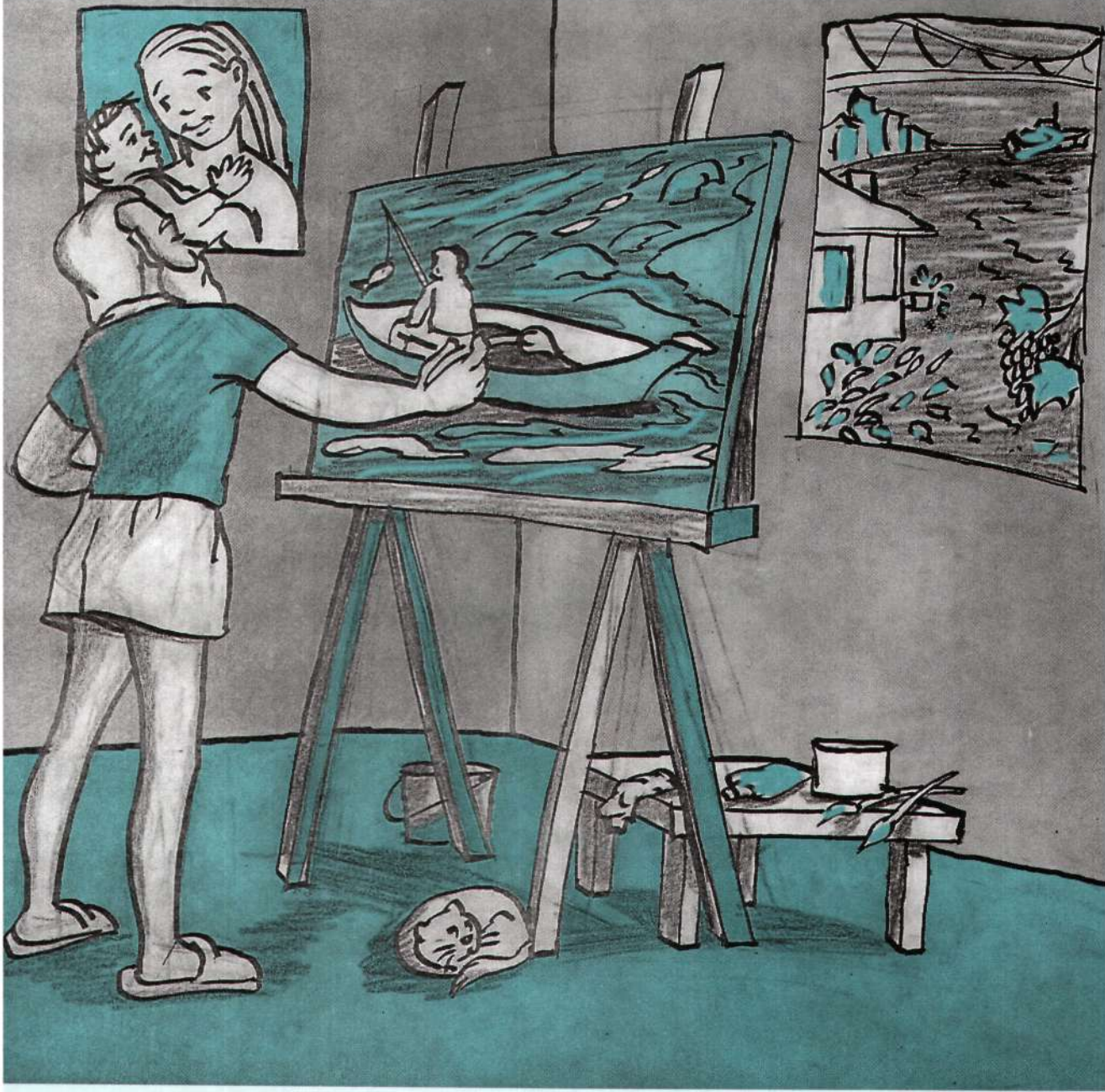
"Güzel oldum mu? Neler var üstümde? Anlatsana."

Fırça, "Kaygılanma. Güzel olacaksın," diyordu. Kendini ressamın becerikli ellerine bırakmıştı. Usta bir dansçı gibi kıvrılıp bükülüyordu. Resme

şöyle diyordu:

"Kocaman bir deniz var üstünde. Küçük bir de sandal. Kıyıda bir adamla küçük bir çocuk balık tutuyorlar. Oğlanın saçları kırmızı. Oltanın ucunda da bir balık var."

"Hadi. Hadi. Durma. Boyarken anlatırsın," dedi resim. Öylesine sabırsızdı.

Fakat o da nesi? Ressam birden fırçayı bıraktı. Geriye çekildi. Suratı

asıldı. Resme yeniden baktı.

"Bir şeyler eksik," dedi yüksek sesle. "Görünüşte güzel gibi. Ama eksik olan nedir?"

Resim, ressamın çatık kaşlarını

görünce boyalara bağırdı.

"Sizin yüzünüzden. Sizin yüzünüzden."

Boyalar suçlanınca sinirlendiler.

"Samur fırça yeterince karıştırmadıysa suç bizim mi? Bize kızacağına ona kız. Eksik resim!"

Samur fırça yerde yuvarlandı. Yuvarlanırken homurdandı. Öyle sinirliydi ki, ne dediği bile anlaşılmadı.

Stüdyonun havası birden gerginleşti. Kum saatinin kum taneleri sıralarını şaşırdılar. Kırmızı, sarı ve mavi aynı anda ince borunun ağzına geldiler. Mavi olan:

"Sıra bende," diye bağırdı. "Ben hoplayacağım."

Kırmızı, "Hayır efendim," dedi. "Nerden senin oluyormuş. Benim sıram. Önce ben atlayacağım."

Sarı kum tanesi cıyak cıyak bağırdı. "Benden önceki de sarıydı. Sıra benim. Sıra benim."

Üçü de yerinden kıpırdamadı. Kum saati tıkanıp kaldı. Hiçbiri aşağı inemedi. Zaman durdu sanki.

Ressam kırmızı sakalını çekti. Gitti pencereden dışarıya baktı. Resmi inceleyip suratını buruşturdu.

İşte tam o sırada atölyenin kapısı çalındı. "Kapı açık," dedi ressam. "Girin."

On yaşlarında küçük bir oğlan girdi içeri. Saçları kırmızıydı. Elinde bir olta vardı. Ressamın oğluydu bu.

Küçük çocuk babasına baktı.

"Daha bitmedi mi?" dedi. "Balığa gidiyoruz değil mi?"

Kahverengi gözleri pırıl pırlıdı.

Ressam, "İstersen biraz oyalan," dedi. "Biliyorsun sergiye yetiştirmem gerek."

Çocuk önce eksik resme baktı. Ardından kum saatinin yanına gitti. Kızıl saçları gün ışığında ateş böcekleri gibi bir yandı, bir söndü. Kum saatinin salladı çocuk. Önce sarı olan atladı aşağı. "Hoooooooooooo..." Ardından mavi. Sonra kırmızı. Kum taneleri eski neşelerini buldular.

Ressam fırçayı eline aldı. Resimdeki çocuğun saçlarına birkaç gün ışığı kondurdu. Ardından balığa. Balık oltanın ucunda çırpınmaya başladı. Gün ışıkları kıyıya vurunca denizin dibi göründü. Kum taneleri neşeli çılgınlık attılar.

"Hoooooooooooo!.. Birinci dalga. Hoooooooooooo!.. İşte ikincisi. Ne kadar eğlenceli, değil mi?"

Çocuk oltasını hazırladı. Resimdeki balığa baktı. Küçük balık denizin derinliklerine kaçtı. Baba oğul atölyeden el ele çıktılar.

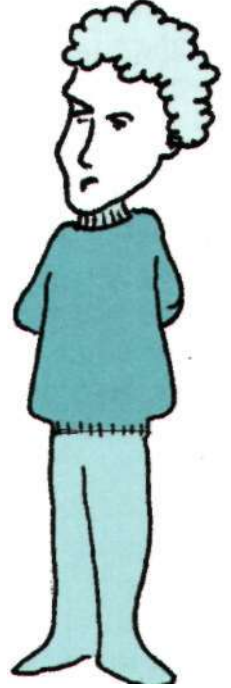
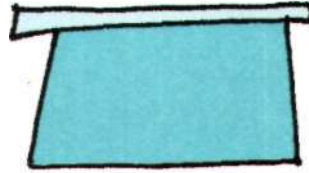
ADINI BİLMEDİĞİMİZ ÖĞRETMEN

Necdet Neydim

O GÜN okula gidip sınıfa girdiğimizde hepimizin yüzü gergindi. Yine berbat bir gün başlıyor dercesine birbirimize bakıyorduk, ama kimse tek kelime konuşmuyordu. Konuşmamız da gerekmiyordu, çünkü ne söyleyeceğimiz belliydi.

"Bu sorunu nasıl çözeceğiz?"

Hiçbirimizin tek başına altından kalkabileceği bir sorun değildi bu. Biz bale bölümü lise birinci sınıfta dokuz kişilik balerin grubuyduk. Gördüğümüz eğitim oldukça zordu. Çok çalışmak, yaşantımıza dikkat etmek zorundaydık. Ne canımızın çektiğini yiyebiliyor, ne de istediğimiz gibi gezip dolaşabiliyorduk. Üstelik bir de bu altından kalkamayacağımız sorun

vardı.

Bu sorun bale öğretmenimizdi. Çok katı, acımasız, hoşgörüsüzdü. Hepimiz öyle düşünüyorduk. O, bale salonuna geldiğinde, herkesi bir titreme alırdı.

Çaresizdik. İçimizden birkaçı baleyi bırakmayı düşünüyordu. İki kişi ise başka bir okula geçmeyi tasarlıyordu. Bu sorunlarımızı ve düşüncelerimizi anne ve

babalarımıza bile anlatamıyorduk. Bizi dinlemezlerdi. Dinleseler bile inanmazlardı. Sorunumuzun ne olduğunu anlamazlardı bile. Onlar yalnızca giyimimiz ve yeme içmemizle ilgilidiler. Onun dışında biz öğrenciydik ve başkaca sorunumuz olamazdı. Oysa ne çok sorunumuz vardı, bir bilselerdi! Hiç değilse birini anlatabilseydik! Bir kişi bizi dinleseydi! Yalnızca dinleyen birine anlatmak bile bizi rahatlatabilirdi.

"Kim dinler bizi?" dedi biri.

"Hiç kimse," dedi diğeri.

"Biri dinler," dedi öteki.

"Kim o?" dedik hep birlikte.

"Bir öğretmen var," dedi aynı kişi. "Öğrencilerin sorunlarını paylaşan, onlarla dertleşen... Hani okuldan atılan arkadaşlar için atılmasın diye mücadele etmiş, ama başaramamıştı. Sonra gelip bizimle konuşmuştu. Üzüntümüzü paylaşmıştı. Adını bilmiyorum. Öğretmenimiz olmadığı halde karşılaştığımızda hep bize, "Merhaba yavrucuğum," diyen bir öğretmen var ya, işte o. Ona gidelim, belki bizi dinler."

"En iyisi sınıfa çağıralım," dedi biri.

"Kim çağıracak?" dedi diğeri.

"Ben giderim," dedi öteki.

Ve gitti. Hepimiz heyecanla bekliyorduk. Acaba gelecek miydi? O da diğer öğretmenler gibi sorunlarımıza kayıtsız kalır mıydı? Bizi dinlediğinde anlar mıydı? "Beni bu saçma sapan şey için mi çağırdınız?" der miydi?

Korku, kuşku, umutsuzluk ve azıcık umutla bekliyorduk. Zaman geçmek bilmiyordu. Öğretmenler odası bir alt kattaydı. Niye bu kadar uzun sürmüştü gelmesi? Yoksa gelmeyecek miydi? Ne kadar olmuştu arkadaşımız gideli? Derken ayak sesleri duyuldu. Ardından kapı açıldı ve öğretmenle birlikte arkadaşımız içeri girdi. Her zamanki gibi yüzü gülüyordu.

"Benimle konuşmak istiyormuşsunuz. Çok sevindim. Sohbetimize başlayalım," dedi.

"Sohbet değil öğretmenim, sizinle dertleşmek istiyoruz," dedi biri.

"Ne güzel, demek bana bu

kadar güveniyorsunuz. Çok sevindim. Beni aranızda kabul etmeniz beni çok mutlu etti!" dedi öğretmen.

"Öğretmenim," dedi biri.

"Sizinle dertleşmek istiyoruz, ama n'olur konuştuklarımız aramızda kalsın!" dedi.

"Eğer bana güvenmiyorsanız, ben gideyim," dedi öğretmen. "Güven yoksa, paylaşma olmaz."

"Size güveniyoruz," dedi diğeri. "Biz sizinle bale öğretmenimiz hakkında konuşmak istiyoruz."

"Ne olmuş öğretmeninize?" dedi öğretmen.

Bu soru hepimizin patlamasına yetmişti:

"Bize kötü davranıyor."

"Benim kilolarıma taktı. 'Çok şişmansın!' diyor. Oysa bir aydır rejim yapıyorum."

"Bana çok kötü bakıyor. Eminim

beni hiç sevmiyor."

"Hareketlerde bana çok sert davranıyor. Bakım omuzum morardı."

"Sınıfa girince hepimize bağırıyor."

"Ben baleden nefret ediyorum. Okulu bırakacağım."

"Ben baleyi çok

seviyorum, ama galiba artık devam edemeyeceğim."

"Ben başka okula geçmek istiyorum."

"Ben ölmeyi düşünüyorum."

"Beni annem babam da anlamıyor. Kimse dinlemiyor."

Hepimiz aklımıza gelen bütün dertlerimizi

söylüyorduk. O ise yalnızca dinliyordu. Hep dinledi. Kimimiz ağladı anlatırken, kimimiz ağlamamak için zor tuttu kendini.

Ama hepimiz dertlerimizi anlatmıştık. Biz anlatırken öğretmenin yüzü değişiyordu. Hele arkadaşlarım ağlarken onun da gözlerinde yaşlar birikmişti. Oysa o bir erkekti. Erkekler ağlamazdı.

Nihayet hepimiz sorunlarımızı anlatmış, rahatlamıştık. Ama şimdi rahatsız olan öğretmendi.

"Peki çocuklar," dedi. Sorunlarınızı anlattınız. Şimdi benden ne istiyorsunuz? Size nasıl yardım edebilirim? Gidip öğretmeninize konuşayım mı?"

İşte en korkunç soru buydu. Hepimiz bağırdık:

"Hayır öğretmenim, sakın yapmayın! Yoksa bize takar. Bizim için önemli olan sorunlarımızı anlatabilmektir."

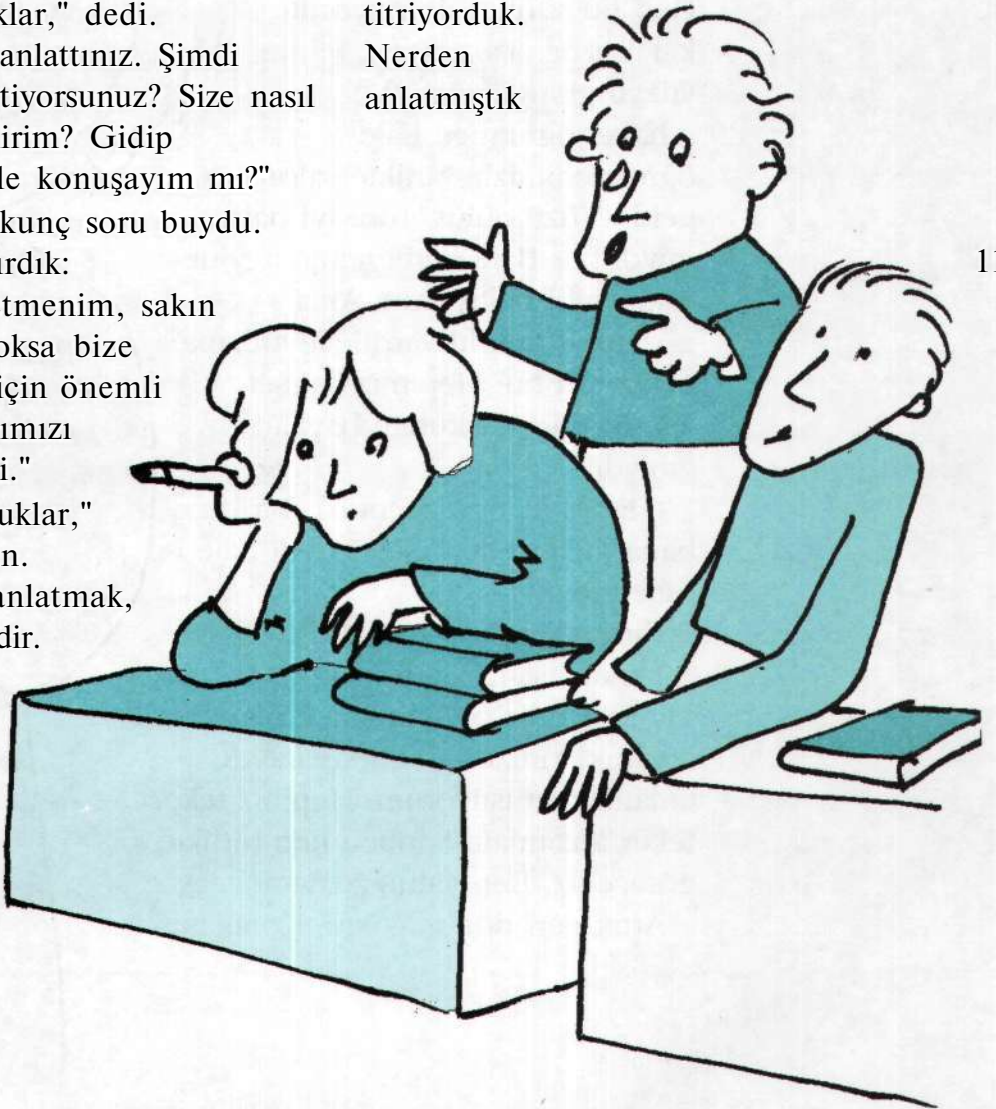
"Bakın çocuklar," dedi öğretmen.

"Sorunlarını anlatmak, boşalmak iyidir.

Evet derdinizi anlatacağınız birini buldunuz, anlattınız ve rahatladınız;

ama bu anlık bir rahatlama. Sorun yerinde duruyor. Eğer bana izin verirsiniz, gider öğretmeninize konuşurum. Eminim o da sizleri anlamaya çalışacaktır. Bana izin verin onunla konuşayım. Söz veriyorum, ben de öğretmeninize birlikte dersinize geleceğim ve hep birlikte konuşacağız."

Hepimiz korku içinde titriyorduk. Nerden anlatmıştık

dertlerimizi! Ya öğretmen bize takarsa! Ya bizden nefret ederse! Ama izin vermekten başka çaremiz yoktu.

"Peki!" dedik hep birlikte.

"Şimdi bale salonuna gidin. Yarım saat sonra öğretmeninizle birlikte geleceğim," dedi ve sınıftan çıktı. Öğretmenimizle görüşmeye gitmişti. Neler anlatacaktı? Bizi kötüler miydi? Yoksa bize yardım etmek mi istiyordu? Hep bu sorular dolaşıyordu kafamızda. Yarım saat, yarım yüzyıl gibi gelmişti. Ve nihayet öğretmen bale öğretmenimizle birlikte salona geldi. Yüzü gülüyordu. İyi haber miydi bu? Bale öğretmenimiz yine eskisi gibi bakıyordu. Ama gözlerinde pırıltı vardı. Ne anlama geliyordu bu? Hepimiz dehşet içindeydik. Korkudan bayılacak gibiydik.

"Hadi bakalım çocuklar, bir de bana anlatın derdinizi!" dedi bale öğretmeni.

Kimseden çıt çıkmıyordu.

"Arkadaşlar," dedi adını bilmediğimiz öğretmen. "Bana yukarda anlattıklarınızı öğretmeninize de anlatmanızı istiyorum. Hepiniz teker teker anlatmalı. Sonucu hep birlikte göreceğiz. Ben yanınızdayım."

Artık geri dönüş yoktu. Konuşmamız

gerekiyordu. Bütün gücümüzü ve cesaretimizi toplayıp konuşmaya başladık. Kimimiz ağlıyordu anlatırken, kimimiz titriyordu. Birimiz ayakta duramadığı için oturarak konuştu. Ama konuştuk. Anlattık dertlerimizi. Öğretmenimizi eleştiriyorduk. Bize kötü gelen davranışlarını söylüyorduk. Korkularımızı, çaresizliklerimizi anlatıyorduk. Ne hoş, öğretmenimiz bizi dinliyordu.

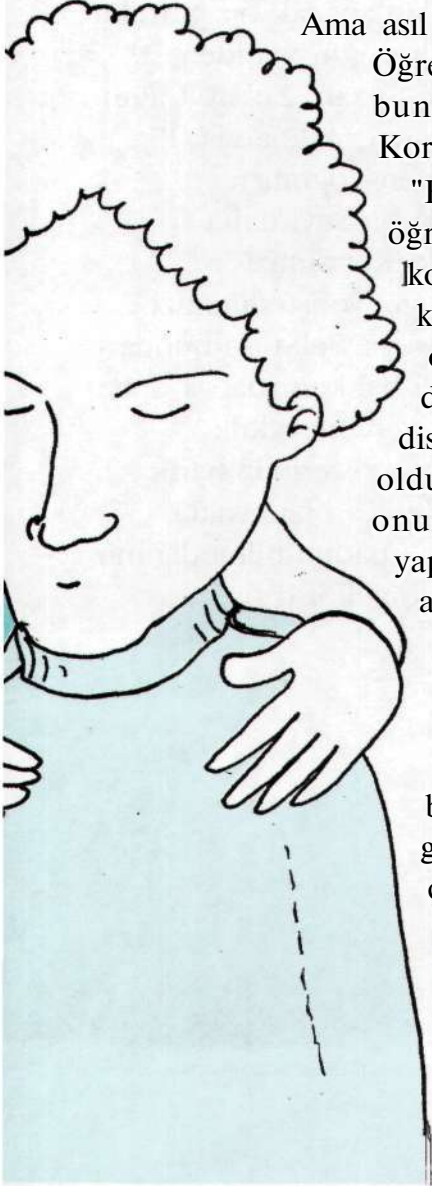
Ve sonunda hepimiz dertlerimizi anlatmıştık.

Ama asıl korkuncu şimdi başlıyordu.

Öğretmenimiz bize ne diyecekti ve bundan sonra nasıl davranacaktı? Korkuyla bekliyorduk.

"Bakın çocuklar," diye başladı öğretmen. "Ben de sizler gibi aynı korkuları yaşadım. Benim de aynı korkuları duyduğum bir bale öğretmenim vardı. İnanın hala düşlerime girer. Çok acımasız ve disiplinliydi. Balenin bir disiplin işi olduğunu söylerdi. Haklıydı. Ama onun yaptığı bir yanlış ben de yapmışım. Dinlememek ve anlamamak. Ben de onun bizi dinlemesini ve anlamasını isterdim hep.

"Evet biliyorum yanlış yaptım. Onu taklit ederken yanlışlarını da birlikte taşıdım. Ama bilmeniz gereken bir şey var: Ben sizleri çok seviyorum. Siz benim hayatımın en büyük parçasını alıyorsunuz. Biliyor musunuz, ben iki yaşındaki kızıma bile size

ayırđığım zamanı ayıramıyorum. O da beni özlüyor. Geceleri uyumuyor. Benimle oynamak istiyor. Uykusuz kalıyorum. Eşim de ilgi bekliyor. Onu da çok seviyorum. Düşünsenize kaç parçaya bölünüyorum. Biliyorum, bazen çok sinirli oluyorum. Ama benim için asıl önemli olan sizlere en iyisini vermek.

Öğretmenimiz bize kendini anlatıyordu. O anlattıkça, onun bize yaklaştığını hissediyorduk. Bizden uzak olmadığını, bizimkine benzer sorunlar yaşadığını görüyorduk. Yüreğimizde yeniden sevgi tomurcukları yeşeriyordu. Yüreğimize sevgi, yüzümüze kan gelmişti. Hepimizin yüzü gülüyordu. Sanki hayat yeni başlıyordu. Hepimiz öğretmenimizin etrafını sarmış, bir şeyler anlatıyorduk. Arada birimiz öğretmenin boynuna sarılıyor ve omzuna yaslanıp ağlıyordu. Gözyaşlarımızla bütün korkularımız, mutsuzluklarımız akıp gidiyordu. Ne güzel sarılıyordu öğretmenimiz sıcacık, sıkı sıkıya, ana kucağı gibi. Ve öğretmenimiz, diğer öğretmenin yanına gitti ve ona sarıldı.

"Sağol! Bana çocuklarımı

yeniden kazandırdın," dedi

"Ben değil," dedi öğretmen.

"Onlar başardı bu işi. Eminim ki, bundan böyle çok daha büyük işler başaracaklar. Çünkü onlar kendilerini anlatabildiler. Artık onların gerçek bir kimlikleri var."

O günü kutlanacak bir gün ilan ettik, çünkü o gün yeniden doğmuştuk. Suzan, Zuhal, Çağın, Yasemin, Pınar, Aslı, Seda, Ela, Sevin yeniden doğmuştu.

Biz o gün bir şeyi daha öğrenmiştik: Kendimizi anlatabilmeyi. Ne istediğimizi söyleyebilmeyi. Belki de bundan böyle kendi hakkımızda da daha iyi kararlar verebilecektik.

O yıl sonu gösterimiz harika geçmişti. Herkes bizi ayakta alkışlamıştı. O adını bilmediğimiz öğretmen de gelmişti bizi izlemeye.

Fındıkfare*si*

Kırmızıfare abonealarının çıkardığı dergi

HAYVANLAR

*Ha Hayvanlar da doğanın,
Bir parçası sayılır.
Kuşların ötüşmesi,
Kuzuların meleşmesi,
boyanın bir parçasıdır.*

*Hayvanları sevelim,
Onları koruyalım,
Kedi, kuş, köpek, kuzu,
Bütün hayvanlar güzeldir
Onları sevelim.*

Zeynep Keseroğlu

SEVİMLİ AYI ve ARKADAŞLARI

Bir varmış, bir yokmuş sevimli bir ayı varmış. Bu ayı o kadar sevimliymiş ki herkes onu kıskanırmış. Ayının annesi,

babası ve ağabeyi onu çok severmiş. Fakat, sevimli ayının hiç arkadaşı yokmuş. Küçük ayı çok yalnızmış. Her gün kendine yeni bir arkadaş ararmış.

Bir sabah, esneyerek yataktan çıktı. Hemen banyoya gidip yüzünü yıkadı. Kahvaltı etmek için mutfığa gittiğinde, ailesi ortada yoktu. Korku içinde etrafı aramaya başladı. Her tarafa bakmış ama herkes ortadan kaybolmuştu. Aceleyle dışarı fırladı ve SÜRPRİZ! diye bir sesle karşılandı. Karşısında annesi, babası, ağabeyi ve eski arkadaşları duruyordu. Annesi küçük ayının yanına geldi ve: "Sana sürpriz yaptık" dedi. Küçük ayınınında hatırladı bugün doğum günü olduğunu unutmuştu. Birden küçük ayının çevresine bir sürü arkadaş toplandı. Gelen arkadaşlar küçük ayıyı havaya fırlatıp: "Sevimli Ayı" diye bağırmaya başladılar. Sevimli ayı çok şanslıydı çünkü artık bir sürü arkadaşı vardı.

ACAR ERDOĞAN

Hasan Ali Yücel İlkokulu

Arkadaşımız Öznur'un şiirini
geçen sayımızda eksik
yayımlamışız. Tamamını aşağıda
sunuyoruz.

Öznur Gök

Fahrettin Arslan İlköğretim Okulu

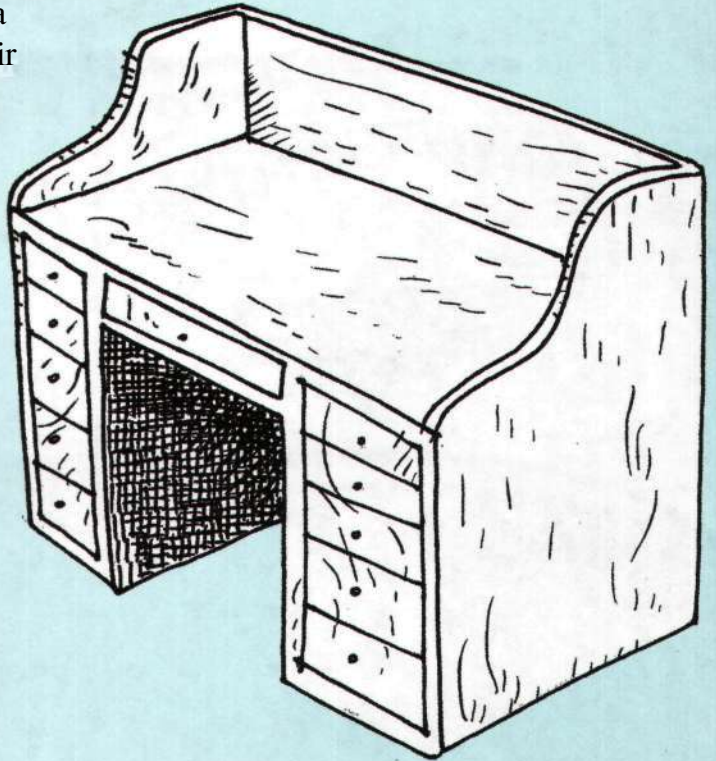
Kitaplar

Kitaplar bizim en iyi dostumuz
Onlar öğretir bize doğru yolu
Sevgiyi dostu o anlatır
Elimden gelse
Çiçeklerin yerine bilgi ekerdim
Yani kitap götürse herkes
Çiçek yerine
Öğretmenine
Bilgi dolu kitap götürsem
Ah elimden bir gelse

BEN BİR MASAYIM

Ben doğuştan bir masa değilim... Önceleri bir ağaçtım, ormanlarda yükselen... Günler, aylar yıllar... derken yaşlandım. Bir gün mavi bereli ormancılar geldi. Bir sürü aletleri birleştirdiler. Bir testere yaptılar. Gördüğüm testere anılarımı canlandırdı... Eskile döndüm. Bir fidanken, o testereyle annemin yıkılışını hatırladım, korktum. Ama emin değildim. Ancak testerenin sivri ucu gövdeme girdiğinde işte o zaman emindim, duyulandım. Yıllarca ağaç, acaba şimdi ne? diye düşündüm. Kesildikten sonra beni bir kamyonu bindirdiler. Bir süre gittikten sonra bir atölyeye geldik. Burada bir çalışma masası oldum. Cilalandım, bir mobilya mağazasına konuldum. Eğlenceli bir yerdi burası. Herkes bana bakıyordu. Çocuklar, "Bu benim olacak" diye beni okşuyorlardı. Mutluydum... Bir gün, bir çocuğun dileği gerçekleşti. Arabaya bindirildim ve bir eve gittim. Bir gün evin çocuğu üzerim su döktü, her yerim kabardı... Böylece, evet böylece artık beğenilmiyordum... Bunun üzerine beni sattılar. Derler ya, "Şansı yokmuş" diye... Bu evde de beni hırpalıyor, değerimi bilmiyorlardı... Kesimimden tam 5 yıl sonra üzerime bir de top geldi. Bir ayağım kırıldı. Artık bir işe yaramıyordum. Karanlık bir odaya atıldım... Yavaş yavaş çürümek bana acı veriyordu. Bütün hayatım, ormanlar gözümün önünden geçti... Artık her şey bitmişti.

Yalın Hatipoğlu
Üsküdar Amerikan

Çağıl Nasıl Mavi Oldu? ⁽⁴⁾

Ėengiz Bektas

R simler; Attila Akdeniz

SEVGİ ÜRETMEK

Fethiye Körfezi'ndeki adalardan en güneydeki, en b y   Tersane adasıymı .

Tersane adasının, ağzı kuzeye açık, büyükçe bir koyu vardı.   leye doğru Hürriyet teknesi bu koydan içeriye s z ld .

Bütün yolcular güvertede ydiler. Heps i suskundu. Sanki kötü bir d  e giriyorlardı. Koyun çevresinde bir yerleşmenin yıkıntıları vardı. Evlerin kıyı boyu duvarların, taraçaların üzerinden ölüm geçmişti.

Evin pencerelerinde tahta çerçeveler, kepenkler yoktu. Gözleri oyulmu tu sanki...

Ka ları, göz boşlukları var da gözbebekleri yoktu. İnsanları yoktu. Çiçekleri yoktu.

 a ıl da anlamıştı burada bir

 eyler olduğunu... Havada özünü vardı. insanlar gitmi lerdi.

Konuşmaları, türküleri, kurumu  kalmıştı ortalıklarda...

Evler  lm  ti.

Bir iskele kalıntısına usulca yana tılar... Kıyıya indiler. Hep birlikte  l  evleri dola tılar, sokaklarda, alanlarda kimsenin gıkı çıkmadı. Dokunulsa a layacak gibiydiler.

 a ıl bilmek istiyordu, ama soramıyordu. Sonunda babası elini omuzuna koydu:

"Bak  a ıl'ım, insanlar bir kez sevgiyi yitirdiler mi böyle şeyler oluyor i te... Onları sevgi yerine sevgisizlik yönetmeye ba lıyor. İnsanlar bir arada, sevgiyle yaşayıp giderken bunun değerini bilmeliler. Heps i yeni sevgiler  retmeliler... Sevgiye  i ek gibi bakmalılar. Onu g ne siz, susuz bırakmamalılar...

Yoksa, çıkarıcılar, onların dünyalarını çabuk karartır. Önce birbirlerinden kuşkuya düşürürler, sonra da birbirlerine... Sevgisiz insanlar barışı yitirirler. Barış bir kez yitti mi, ardından ne olacağını kimse bilmez... Çok geçmeden savaş başlar... Kimileri ölür, kimileri sakat kalır... Kalanların çoğu da yerlerinden yurtlarından olur. İşte böyle bırakıp gitmek zorunda kalırlar.

Çağıl ses çıkarmadan, soru sormadan dinliyordu. Babası çok duyguluydu. Konuşurken gözlerinden yaş gelmesin diye zor tutuyordu kendini besbelli.

Gene dayanamadı: "Çıkarıcılar kim baba?"

"Bu ülkenin varsılıklarını yalnız kendileri elde etmek isteyenler!"

"Başka ülkeler mi? Dışardan insanlar mı?"

"Dışardan da olur böyleleri, içerden de..."

"Ne zaman gitmiş bu adanın insanları?"

"Birinci büyük savaştan sonra, bundan 70 - 75 yıl önce!"

"Peki burası hep böyle mi kalacak?"

"Hayır!" dedi babası... Ekledi:

"Umarım insanları ayrı gayrı bilmeden sevenler, yeşertirler böyle yerleri bir gün yeniden. Senin de bu yeşertenlerden olmanı diliyorum."

Çağıl çok kararlı karşılık verdi:

"Olacağım baba!"

VER AKDENİZİN YELİNE

O günün geri kalanını, evleri ölçüp

çizip fotoğraflayıp saptayarak geçirdiler. O akşam yemekten sonra hep sevgisizlik üzerine konuşıldı. Hüzünlü türküler söylendi. Ama babası, Halikarnas Balıkçısını anımsattı en sonunda, Halikarnas Balıkçısı dermiş ki: "Ver Akdeniz'in yeline!"

Akdeniz'in yelinin, her türden pisliği, dalgaların ak köpükleriyle yıkayacağına inanırmış. Akdeniz'e altıncı kıta dermiş Halikarnas Balıkçısı.

Çağıl beş kıtayı biliyordu. Coğrafya dersinde öğrenmişti işte... Ama bu altıncı kıta deyimi hoşuna gitti. Halikarnas Balıkçısı altıncı kıta diye tanımladığı Akdeniz Uygarlığının gücüne inanırmış. Onun insanlara, önünde sonunda güzel bir yaşam biçimi getireceğine inanırmış.

Gene türküleriyle bitirdiler o geceyi de.

Küsmekmiş kırılmakmış ve Akdeniz'in yeline

İmeceyle el konulur güneşten önce güne

*Türküsü emeğe siner emeği türküsüne
Altı üstü içi dışı yolu yolcusu mavi*

DUYGU KOYU

Ertesi gün de orada kaldılar. Tersane adasında bütün gün çalıştılar... Eksik çizimlerini bitirdiler.

Akşam yemekten sonra kıyıya çıkıp taşların üzerinde ateş yaktılar.

Çevresinde oturup sevgi şiirleri okudular.

Sekizinci gün Tersane adasından ayrıldılar. Fethiye'ye yakın bir kıyıya yanaştılar.

Çok güzel küçük bir koyağın ağzında pek ölçülü bir kumsaldı burası. Ama çok pisti. Yıllardır buraya gezmeye gelenler, yiyip içmişler, bütün çöplerini orada bırakmışlardı.

Önce hemen ayrılmak istediler. Çağıl bir öneride bulundu: "Bütün çöpleri toplayalım."

Duygu ekledi: "Bütün o artıklarla heykel gibi bir şey yapalım."

Bu öneriyi herkes onayladı...

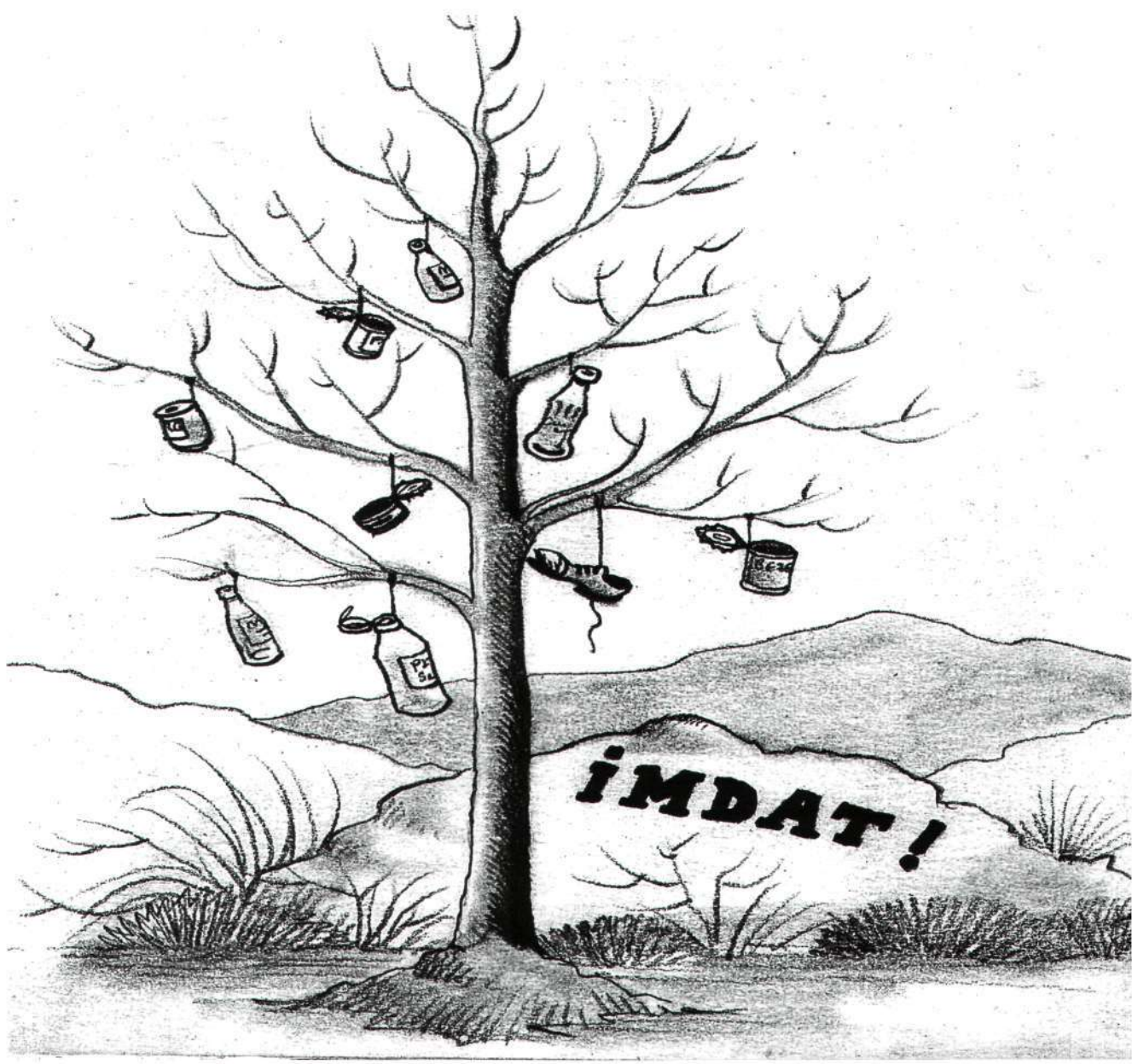
Kıyıya çıktılar. Bütün cam, plastik şişeleri, konserve kutularını, metal bira kutularını, eski ayakkabıları topladılar. Sellerin sürükleyip getirdiği bir kuru ağaç gövdesini, kumsalın hemen ardında bir çukur kazıp diktiler. Çukuru taşlarla doldurup, betonladılar. Topladıkları bütün artıkları kuru ağacın gövdesine, kuru dallarına astılar.

Çok ürkütücü bir görüntü çıktı ortaya... Tam arkadaki koskoca bir kayanın üzerine de

İMDAT!

yazdılar. Doğa yardım istiyordu.

Tam o sırada içinde sekiz - on kişiyle küçük bir motor kıyıya yanaştı. Daha tekneden inmeden mavi yolcuların yaptıkları çöp anıtını

gördüler. Baktılar baktılar sonra da dönüp gittiler.

O akşam yemeğinden sonra çevre kirliliği konuşuldu hep...

İçlerinden birinin önerisiyle o koya da bir ad koydular. Bundan sonra

mavi yolcular o koya "Duygu Koyu" diyeceklerdi.

HORLAKLAR

Çağl, o gece sabaha karşı, düşünde o kuru ağacı gördü.

Yeryüzünün bütün ağaçları ona benzerse diye korkuyordu. Oradan oraya koşturup büyükleri uyarmaya çalışıyordu. Kan ter içinde uyandı. Herkes uyuyordu. Bir kişi dışında...

Esen, elinde ses saptama aygıtıyla, uyumakta olan bir mavi yolcunun başındaydı. Onun horlamasını saptıyordu. Çağıl'ın uyandığını görünce, parmağını dudaklarına götürdü.

"Şşşş!"

Çağıl daha düşünün etkisinden kurtulamamışken birden onun ne yaptığının ayırımına varıp kıs kıs gülmeye başladı.

Esmen, herkesin horlamasını aygıtıyla saptadı. O sabah kahvaltısını herkes birlikte hazırladı. Kahvaltıdan sonra daha sofradan kalkmadan Esen:

"Kimse bir yere gitmesin. Şimdi, size bir dinleti sunacağım... Bu, bizim hiç horlamadıklarını söyleyen horlakların dinletisi" dedi. Aygıtı açtı. Çeşit çeşit horlamalar duyuluyordu, birbiri ardına...

Herkes gülmekten kırılıyordu. Kimse kendi horlamasını tanıyamıyordu... Ama Esen bir bir söylüyordu: "Bu sensin, bu sensin!"

motoru çalıştırdı. Tekne, Duygu koyundan çıktı. Fethiye'ye yöneldi.

Mavi yolcular artık kente göre giyiniyorlardı. Çantalarını toparlıyorlardı. Giyinen yukarı çıktı. Gene güvertede toplandılar.

Çağıl'ın babası usul usul mavi yolculuk bayrağını direktten indirirken; hep birlikte türkülerini son bir kez söylediler:

*İnsan elinden eline teknemiz iz
sürecek*

*Altı üstü içi dışı yolu yolcusu mavi
Gözü petek çoğul yürek ille sevgi
diyerek*

Altı üstü içi dışı yolu yolcusu mavi

*Küsmekmiş kırılmakmış ver Akdenizin
yeline
imecele el konulur güneşten önce
güne*

*Türküsü emeğe siner emeği türküsüne
altı üstü içi dışı yolu yolcusu mavi*

*Vermek ya da almak ne ki sofrayı bir
bilişi*

*Hoşgörüle eksikliği görmezlikten
gelişi*

Yaratmaktı üretmekti doğaya varmak

işi

Altı üstü içi dışı yolu yolcusu mavi

TOPAKLANMA

Sofra gene hep birlikte toplandı. Son bir kez daha denize girildi. Herkes denizden çıkınca Ali Fuat

MAVİLEŞMEK

Tekne Fethiye'ye yanaştı. Mavi Yolcular Ali Kaptan'la ve Ali Fuat

Kaptan'la ayrı ayrı tokalaştılar.

Ali Kaptan Çağıl'a takıldı:

"Çağıl artık sen de mavi yolcu oldun. Mavileştin bak!"

Çağıl, annesi, babası, öteki mavi yolcular İstanbul otobüsüne koştular hemen.

Otobüste babası Çağıl'a sordu:

"Şunca gün doğanın içindeydik. Mutlu muydun?"

"Çok."

"Doğayla dingedeydik, uyum içindeydik, değil mi?"

"Evet."

"Bütün yaşamında hep böyle olmak istemez miydin? Doğaya böyle insanca saygı, sevgi göstererek, onu koruyarak, değerini bilerek yaşamak

güzel değil mi?"

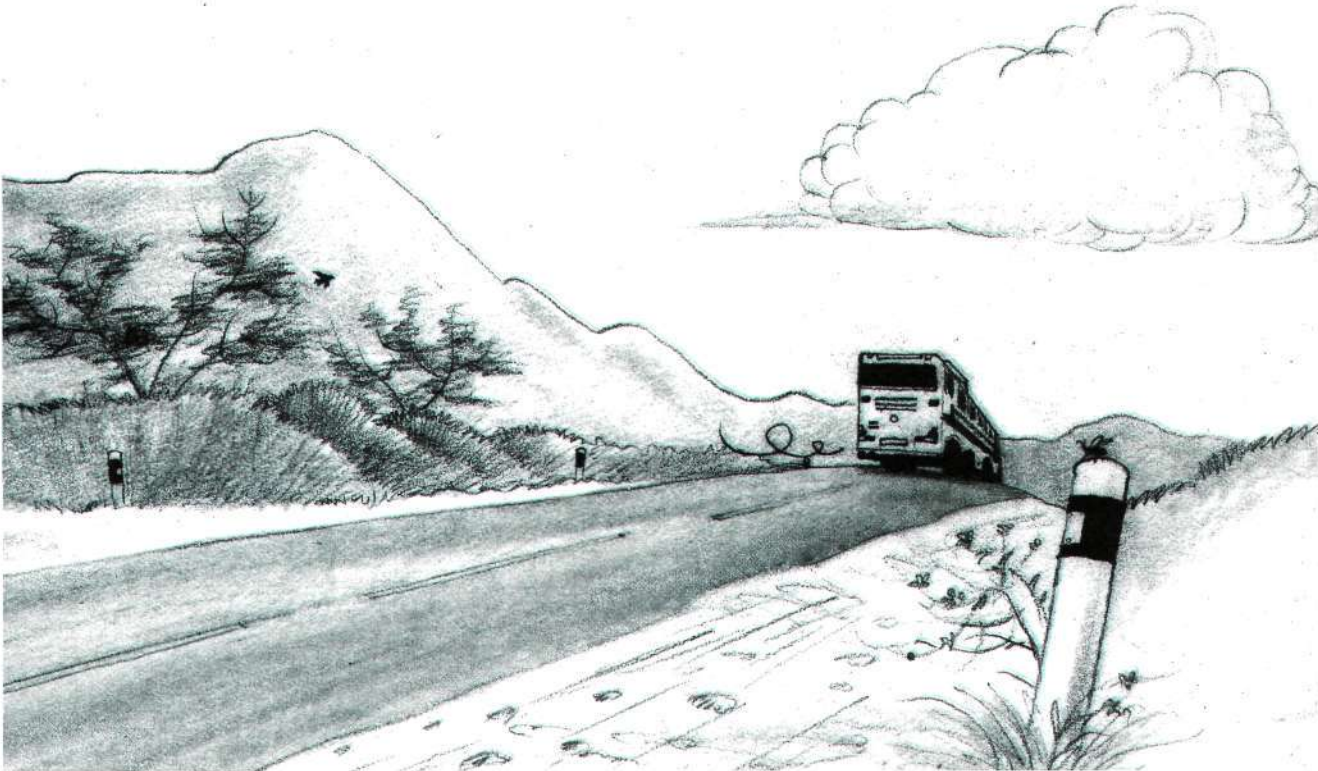
"Çok güzel!"

"Gezdiğimiz gördüğümüz yerleri sevdin mi?"

"Çok sevdim baba! Ne güzel, ne çok görmüş - geçirmiş bir yurdumuz var! Senin de dediğin gibi tam bir kültür kazanı! Hep böyle bilerek tanıyarak gezmek sonra da başkalarına anlatmak istiyorum."

"Sen Ali Kaptan'ın söylediği gibi bu gezide gerçekten mavi oldun. İnsanları ayrı gayrı bilmeden tanıyıp severek, doğayla bütünleşerek, bundan sonra yapacağın her yolculuk mavi yolculuk olacak sanırım."

Çağıl başını babasının omzuna dayadı uyudu kaldı. □

James Oliver Curwood

AYI

JACQUES'İN KARISI Nanette, onu öğleden sonra geç vakit ormanın sınırında gördü. Karın üzerinde bir şey sürükleyerek geliyordu. Kocas vahşi köpekten söz açalı beri yüreğinin derinliğinde hayvana karşı gizli bir acıma yer etmişti.

Le Beau yaklaşıncı, birbirine bağlanan dört sırttan yapılmış bir tür tırmığı sürüklemekte olduğunu gördü. Az sonra bu kızağın üzerindeki yükü fark edince hafif bir korku çığlığı attı.

Miki'nin bacakları sırtlara öyle sıkı sıkıya bağlanmıştı ki, hayvan en ufak bir hareket bile edemiyordu.

Boynundan geçirilmiş bir ip, sırtı tutan kişilerden birine bağlanmıştı ve Le Beau kayıştan bir ağızlık takmayı da uygun bulmuştu. Bütün bunları hayvanı bayılttıktan sonra yapmıştı.

Le Beau yükünü kulübeye doğru sürükledi, sonra geri çekilip yerde uzanmış yatan Miki'ye bakarak ellerini oğuşturdu. Nanette onun son

derece keyifli olduğunu gördü ve bekledi. Le Beau:

"Doğrusu onu Netah'ı boğazlarken görmeni isterdim!" diye sevinçle bağırdı. "Evet göz açıp kapayıncaya kadar onu boğazından yakaladı ve ben sopaları indirirken üzerime iki sefer öyle atıldı ki, az daha beni öldürecekti. Aman tanrım! Fort-Dieu'de karşılaştıkları zaman Durant'ın köpeği ne hale gelir. Ayrıca bahse girerim ki, posta şefinin cep saatindeki saniye ibresi iki dönüş yapmadan önce, bu öbürünü çoktan gebertir. Pek güzel! Ben ona kapalı bir yer yaparken sen ona bak Nanette! Eğer öbürleri ile bir arada bırakırsam hepsini öldürür."

Miki'nin bakışları, Le Beau kulübenin kapısından girinceye kadar onu izledi. Sonra hızla Nanette'e kaydılar. Kadın yaklaşmış, ışık dolu gözleriyle üzerine eğiliyordu. Miki'nin boğazında bir hırlama yükselirken

hemen kesildi. İlk defa bir kadın görüyordu. Derhal, arada dünya kadar fark olduğunu anladı. Kırılmış, ezilmiş gövdesi içindeki yüreği yatıştı. Nanette onunla konuşuyordu. Onunki kadar tatlı, yumuşak, acıma dolu bir ses duymamıştı. Sonra mucizelerin mucizesi bir şey oldu. Kadın diz çöktü ve elini onun başına koydu.

Sonra kadın sobaya koştu, sıcak su dolu bir leğen ve yumuşak bir bezle geldi. O acımalı tatlı sesiyle, konuşmaya ara vermeden başını yıkamaya koyuldu. Köpek gözlerini kapadı, bütün korkusu dağılmıştı, boğazından derin bir içcekiş çıktı. Dilini uzatıp ona rahatlık veren, onun acılarını gideren beyaz elleri yalamak isterdi. O zaman pek garip bir şey oldu. Bebek, beşiğinden doğruldu ve bıcırdamaya başladı. Bu Miki için yeni bir sestir, bu hayatın ilkbaharının cıvıltısı onu önceden benzerini duymadığı bir ürperti ile titretti. Gözlerini iri iri açarak inlemeye başladı.

Kaba adamı unutan kadının iyi kalbi göğsünde hızla çarpıyordu. Gözleri yıldızlar gibi tatlı ışıltılar saçıyordu.

Solgun yanakları hoş bir pembelikle kaplandı. Bebeği yere oturttu ve ılık suya batırdığı bezle Miki'nin başını yıkamaya koyuldu. Eğer içinde insanca bir şey olsaydı,

Le Beau bu hayvan kalınacak saf analık gösterisi ve burada diz çökmüş ve bir an kendini unutmuş olan bu merhamet meleği karşısında kalbinin yumuşadığını duyardı. Ama, içeri girip onu görünce Le Beau'nun kalın dudakları çirkin bir alayla buruştu ve korkunç bir küfür savurdu. Nanette, bir şey vurulmuş gibi sıçradı.

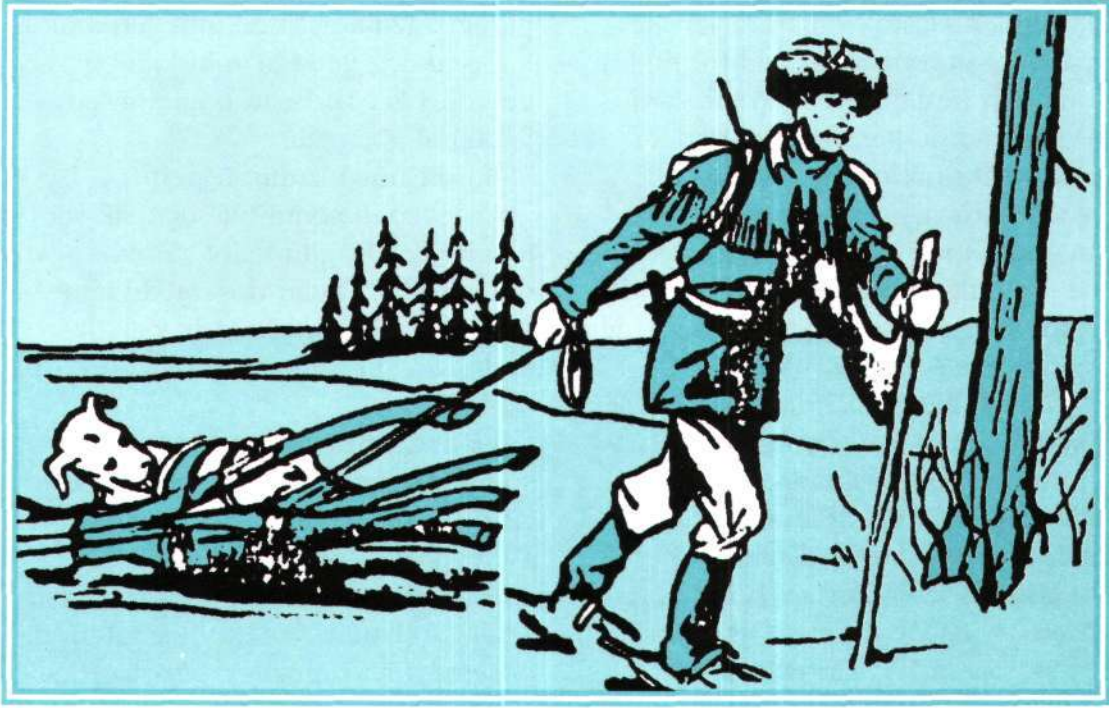
"Kalk oradan sersem karı!" diye homurdandı adam.

Miki bu tavır değişikliğini farkettiler; Le Beau'yu görünce gözlerinde yeşil bir ışık yandı ve boğazından derin bir kurt hırlayışı yükseldi.

Le Beau, Nanette'e doğru ilerledi. Kadının gözlerindeki parlaklık, yanaklarındaki pembelik tamamen silindi. Çocuğu göğsünde bastırarak ayakta duruyordu. Uzun saç örgüsü omzuna düşmüştü ve pencereden sızan akşam güneşinin aydınlığı altında kadife gibi parılıyordu. Ama Le Beau bütün bunların farkında bile değildi.

"Bu köpeği de, cins dişi köpek Minu'yu yaptığın gibi küçük bir ev kedisi yapmayı aklından geçiriyorsan, seni ben..."

Cümlesini bitirmedi, fakat koca elleri şiddetle kapandı, gözlerinde çirkin bir öfke vardı. Nanette daha fazlasını sormadı. Anlıyordu. Hayli tokat yemişti ki, onlardan biri gece gündüz hatırlıyordu. Bir gün Fort-Dieu'ye gidebilirse ve eğer

cesaret edebilirse kocasının yaptıklarını haber verecek ve posta şefine, çocuğunu emzirirken Le Beau'nun kendisine nasıl yumruk attığını ve göğsünü nasıl ezdiğini ve bu yüzden iki yaşındaki çocuğunun öldüğünü anlatacaktı. Yalnız posta şefi - yüz kilometre uzaktaki Fort-Dieu postasının büyük ajanı - onu kurtaracak kadar kuvvetliydi.

Neyse ki, Le Beau kadının zihninden geçenleri okuyamadı. Miki'yi, geçen kış iki canlı tilkiyi sakladığı sııklarla çevrilmiş kapalı yere sürükledi. Esirini kafesin içine atıp kayıştan bağlarını kesmeden önce boynuna, bir ucunu kazıklardan birine bağlamış olduğu üç metre

uzunluğunda bir zincir geçirdi.

Köpek, uyuşmuş ve yarı donmuş organlarında kan dolaşımı ağır ağır düzenlenirken hiçbir hareket yapmadan dakikalarca yatıp kaldı. Titreyen bacakları üzerinde nihayet kalkmayı başarınca, Le Beau sevinçle güldü ve kulübesine döndü.

Ondan sonra zavallı hayvan için işkenceyle dolu sayısız günler, yabani adamın gücü ile köpek ruhu arasında bitmeyen savaş günleri akıp geçti.

Kafes öyle küçüktü ki, Miki sopaların ve kırbaçların erişmesinden kurtulamıyordu. Köpek bir süre öfkeyle kuduruyor ve Le Beau onu durmadan yeşil parmaklıklar üzerine atılır ve kızgın bir kurt gibi kanlı

köpükler saçarak onları dişleri ile parçalar gördükçe aşâğılık ruhunun bütün çirkinliğiyle coşup taşıyordu.

Nanette üç kere köpekle adam arasındaki bu korkunç savaşı kulübenin penceresinden seyretti; üçüncüsünde yüzünü elleri arasına saklayarak ağladı. Le Beau girip de onu gözleri yaşlı görünce, kadıncağızı pencereye kadar sürükledi ve kafesinde kanlar içinde yarı ölü bir halde yatan Miki'yi ona zorla gösterdi. Bu, tuzaklarını dolaşmak için çıkacağı bir sabah olmuştu. Ancak ertesi gün geç vakit dönecekti. O gözden kaybolur kaybolmaz Nanette kafese doğru koşmuştu.

İşte o zaman Miki celladını unutuyordu. Bazen güçlkle görecekt, ayakta zor duracak derecede bitkin olduğu halde kafesinin parmaklıklarına kadar sürünerek, Nanette'in korkusuzca kendisine uzattığı yumuşacık ellerini yalıyordu. Bir süre sonra, kadın küçük bir eskimo gibi kürklere sarıp sarmaladığı bebeğini bile getirmeye başladı. Miki sevinçten inliyor, kuyruğunu sallıyor ve bu iki kişinin karşısında sevgi dolu olarak yan gelip uzanıyordu.

Esirliğinin ikinci haftasında en tatlı olay geçti. Le Beau gitmişti. Dışarda şiddetli bir kar fırtınası vardı. Nanette bebeği çıkarmaya cesaret edemiyordu. Gene de kafese gitti;

yüreği ağzına gelecek gibi çarparak kapısını açtı ve Miki'yi kulübeye getirdi. Eğer Le Beau böyle bir şey yaptığını görseydi!

Bu düşünce kadını ürpertti.

O gecedan sonra bu suçu sık sık tekrarladı. Bir gün kalbi az daha duracaktı: Le Beau döşemede kan izleri gördü ve kuşkuyla bakışlarla kadını süzdü. Nanette bir yalan söyledi.

"Parmağımı kestim," dedi. Bir an sonra arkasına dönerek gerçekten kesti. Jacques eline baktığında bir parmağına kanlı bir bez sarılı olduğunu gördü.

Ondan sonra Nanette her seferinde döşemeyi iyice gözden geçiriyordu.

Bu kulübe, içinde oturan kadınlâ ve çocukla birlikte Miki için günden güne daha tatlılaşan bir cennet halini alıyordu. Bir zaman geldi ki, Nanette onu bütün gün evde tutma tehlikesini göze aldı. Beşiğin yanında uzanan Miki bir an bile gözünü ondan ayırmadı. Kadın yatmaya hazırlandığında çok geç olmuştu. Uzun ve bol bir gecelik giydi, sonra Miki'nin yanında oturup küçük çıplak ayaklarını ocağın sıcaklığına uzatarak güzel saçlarını dağıttı.

Genç kadın sonra çocuğu aldı, kollarında salladı, ışığı söndürdü ve yatağına girdi. Gecenin uzun saatleri süresince Miki onları uyandırabilecek en ufak bir gürültü yapmaktan

kaçındı.

Tan ağarırken Nanette gözlerini açtığında, Miki'nin başını karyolanın kıyısında, göğsünde uyumuş olan bebeğin hemen yanında buldu.

O sabah, ateşi yakarken Nanette'in göğsünü garip bir duygu coşturdu ve onu şarkı söylemeye dürttü. Le Beau gece basmadan önce dönmezdi, Kadın bebekle ve köpekle birlikte ne yapmak istediğini ona asla söyleyemezdi. Bugün onun doğum günüydü. Yirmi altı yaşındaydı, ama iki ömürlük bir hayat sürmüş gibi görünüyordu. Hayatının sekiz yılını bu yabancı adamla geçirmişti. Fakat şimdi üçü bu yıldönümünün kutlayacaklardı. Bütün sabah süresince kulübe yeni bir ruh, saf bir mutlulukla doldu.

Sonunda olağanüstü yemek hazırdı, bebeğin hayran bakışları altında Miki'yi sofraya, bir iskemle üzerine oturmaya çağırdı. Hayvan kendini tuhaf bir durumda hissediyordu, öyle bir tavır takındı ki Nanette gülmekten katıldı, uzun kirpikleri yaşlarla ıslandı. Bundan çok utanan Miki çabucak iskemleden indi, ona koştu, kollarını boynuna attı, kadın ise ona zorla yerini aldırdı.

İkinci ortasına kadar gün böyle geçti. O zaman Nanette bütün bu sevinç izlerini sildi ve Miki'yi kafesine kapattı. Şansı varmış, çünkü bu işleri henüz bitirmişti ki, Le Beau ormanın

açıklığı kıyısında görüldü. Kuzeyde, Kötü Topraklar'ın sınırında oturan arkadaşı ve rakibi Durant'la birlikte geliyordu.

Durant mallarını bir Kızılderili ile Fort-Dieu'ye gönderdikten sonra akrabalarından birine gitmek için iki köpek ve bir kızakla güneydoğuya ufak bir yolculuk yapmıştı.

Postaya dönerken tuzak dizileri üzerinde Le Beau'ya rastlamıştı.

Bunları, korkulu gözlerle bakan Nanette'e anlatan Le Beau idi. Jacques'la misafiri birbirlerine pek benziyorlardı, yalnız Durant biraz yaşlıcaydı. Kadıncağz Le Beau'nun yabancı ifadesine az çok alışmıştı, fakat Durant'ın canavar yüzüne sahip olduğunu görüyordu. Çok korkmuştu, ama iki adam birlikte kulübeden çıkınca kendini ferahlamış hissetti.

"Şimdi size komşum köpeğimizin o tavşanı kolayca haklaması gibi, sizin eniğinizi gebertecek olan hayvanı göstereceğim, bayım!" diye sevinçle konuşan Jacques sözlerine şunları da ekledi:

"Ondan size bahsetmiştim, fakat kendisini görmediniz."

Sopa ile kamçıyı da yanına aldı.

O gün Miki ormandan yeni getirilmiş bir kaplan gibi öyle bir kızgınlıkla şahlandı ki, Durant ürktü ve yarım sesle :

"Aman Tanrım! Bu bir şeytan!" diye bağırdı.

Nanette pencereden neler olduğunu gördü ve bir acı çığlığı attı. Le Beau'nun yıllar boyunca içinde ezdiği şeyin bir alev çabukluğuyla uyandığını hissetti; kadınlığı yeniden canlanarak nihayet sarsılmaz bir cesaretle baş kaldırdı, zincirlerinden kurtulan ruhuyla bütün kuvvetini, kendine güvenini, atılganlığını topladı. Pencereden ayrıldı, kapıya koştu, karın üzerinde kafese kadar gitti ve hayatında ilk defa Le Beau'ya el kaldırdı. Bütün gücüyle değneği sallayan koluna vurdu.

"Yabani!" diye bağırdı. "Sana, söylüyorum sana, bu bitsin artık! Anlıyor musun? Bitsin!"

Le Beau şaşkınlıktan kötürümleşmiş gibi kaldı. Bu onun kölesi Nanette miydi? Hiçbir kadının yüzünde görmediği bir meydan okuma ile gözleri kıvılcımlanan bu pek güzel yaratık o muydu? Hayır, olamazdı! Le Beau'nun içinde taşkın bir öfke kabardı ve dev kolunun basit tersiyle onu öyle bir sertlikle itti ki, Nanette karların üzerine düştü. Yabani adam müthiş bir küfür savurdu ve kafesin kapısını kilitleyen demiri kaldırdı.

"Onu öldüreceğim, onu şimdi öldüreceğim!" diye uludu, "ve sen şeytan karı, onun canlı canlı yüreğini yiyeceksin. Onu senin boğazına tıkacağım. Ben seni..."

Miki'yi zincirden çekiyordu. Köpek başını delikten çıkardığı anda

sopasını kaldırdı. Bir anda hayvanın başını parça parça edecekti ki, Nanette bir yıldırım gibi araya girdi ve adamın vuruşu boşa gitti. O zaman bir yumruk indirdi. Nanette'in omuzunu bulan bu vuruş onun ince vücudunu şiddetle kafesin bir köşesine yuvarladı. İnsan azmanı o zaman üzerine atıldı, kabarık ve yumuşacık saçlarını yakaladı.

İşte o zaman...

Durant şiddetle bağırdı. Fakat geç kalmıştı. Miki zincirinin ucunda, bütün hıncıyla bir yıldırım gibi sıçradı ve Le Beau'nun boğazını kavradı.

Nanette çığırını duydu. Yarı kapalı gözleriyle korkunç olayı gördü. Bir kör gibi kolunu güçlükle kaldırdı ve tekrar karlara baktı. Sonra korkunç bir çığlıkla sendeleyerek kulübeye doğru koştu.

Durant, Le Beau'yu Miki'nin yetişemeyeceği yere kadar çekme cesaretini bulunca köpek ona engel olmak için en ufak bir hareket yapmadı. Belki, bu sefer, bir kere daha iyiliksever ruh ona görevini tamamladığını söylüyordu, kafesin içine çekildi. Olanları ve Durant'ın yaptıklarını seyretti.

Adam kana bulanmış karlara ve yerdeki ölüye bakarak tekrar kendi kendine mırıldandı :

"Aman Tanrım! Bu bir şeytan."

Kulübede Nanette, haçının önünde diz çökmüştü.

ACAR'LA ÇARŞAF katlıyoruz. Çarşafa biraz sert asıldığımda Acar paldır küldür yere yuvarlanıyor. Bir parmağı ağzında bizi izlemekte olan Ozan katıla katıla gülüyor. O güldükçe Acar daha da azgınllaşıp abartılı taklalar atıyor yerlerde.

"Haydi kalk," diyorum Acar'a, "bir kez daha katlayacağız."

"Katlayalım!" diyerek fırlıyor Acar. "On... Yüz... Bin kere katlayalım."

"Zor olabilir?" diyorum.

"Neden?"

"Çünkü katladıkça kalınlaşacaktır. Kalınlaştıkça da katlamak güçleşecek."

Acar çarşafı katlamaya başlıyor. Dördüncü, beşinci kez katlıyor. Altıncı, yedinci, sekizinci... Derken elinde iyice küçülmüş bir yığın oluşuyor. Katlanması da çok güç.

"Kağıt olsaydı çok kolay olurdu," diyor.

"Öyle mi?"

"Tabii. Kağıt olsaydı elli kez bile katlayabilirdim."

"Oooo, dünyanın çevresini mi dolaşacaksın?" diye soruyorum.

"Dünyanın çevresi mi? O ne demek?"

"Elli kez katlayacağın kağıdın kalınlığı ekvatorun uzunluğunu bile geçer de..."

Acar büyük bir kahkaha patlatıyor.

"Ne kadar da komiksin! Elli kere katladığım kağıt, kağıdın kalınlığı bir milimetre bile olsa elli milimetre eder. Yani beş santim..."

"Emin misin?" diyorum.

"Tabii ki eminim," diyor demesine ama ben onun kafasının çoktan karıştığını biliyorum. Çarşafı katlarken düşmeyi unutuyor çünkü.

Siz belki ona yardım edebilirsiniz. Haydi bize yazın: Kağıdı elli kez katlayınca yalnızca beş santimetre mi olur, yoksa çok çok çok çok daha.... Haydi yazın.

(Bu ayki bilim-oyunumuzu Nuran Turan'ın Serdar'ın Zaman Yolculuğu adlı kitabındaki Dost Çocuklar öyküsünden aldım. Bize doğru cevabı gönderen ilk beş kişiye bu kitabı armağan edeceğim.)

Küçük Prenses ve Kardelen "Seza Aksoy" Resimler: Mustafa Delioğlu" Yapı Kredi Yayınları" Doğan Kardeş Kitaplığı * 175.000TL

Seza Aksoy. 1945 yılında Gaziantep'te doğdu. İstanbul Kız Lisesi'nden sonra İstanbul Üniversitesi İngilizce Dili ve Edebiyatı'na bir süre devam etti. 1981'de Arsa adlı çocuk romanı yayımlandı. 1990'da Sıtkı Dost Yarışmasında mansiyon, 1992'de Kırmızıfare Öykü Ödülünü kazandı. 1993'te Yapı Kredi Yayınları'nda yayımlanan Büyülü Bahçe, ödül kazanan öykülerden oluşuyor.

Masal Cadısı'nın canı sıkılıyordu. Yıllardır insan yüzü görmemişti. "Bu gidişle bütün yeteneklerim kaybolacak," diye düşünüyordu. "Süpürgemle uçabileceğimi bile sanmam. Ne oldu bu çocuklara? Neden adımı anmıyorlar? Kim bilir belki de çocuk kalmamıştır yeryüzünde... Öyle ya! Çocuk olmazsa kim çağıracak beni. O zaman masala ne gerek var. Yine de gidip görmeli. Yoksa ölürüm daha iyi," dedi ve süpürgesine bindi.

Sonunda Masal Cadısı çocukları buldu. Sonra da bu kitaptaki masalları bir bir anlattı. Önce babası ressam olan kırmızı saçlı çocuğun masalını anlatmaya başladı.

"Kum saatinin içindeki kum taneleri kırmızı, sarı ve mavi renkteydi. El ele tutuşup çeşitli renkler oluşturuyor, bütün gün neşeyle hoplayıp dans ediyorlardı."

Kırmızı saçlı çocuğun masalı bittiğinde çocuklar evlerine gitmek için yalvardılar. Ama masal cadısının onları eve göndermek gibi bir

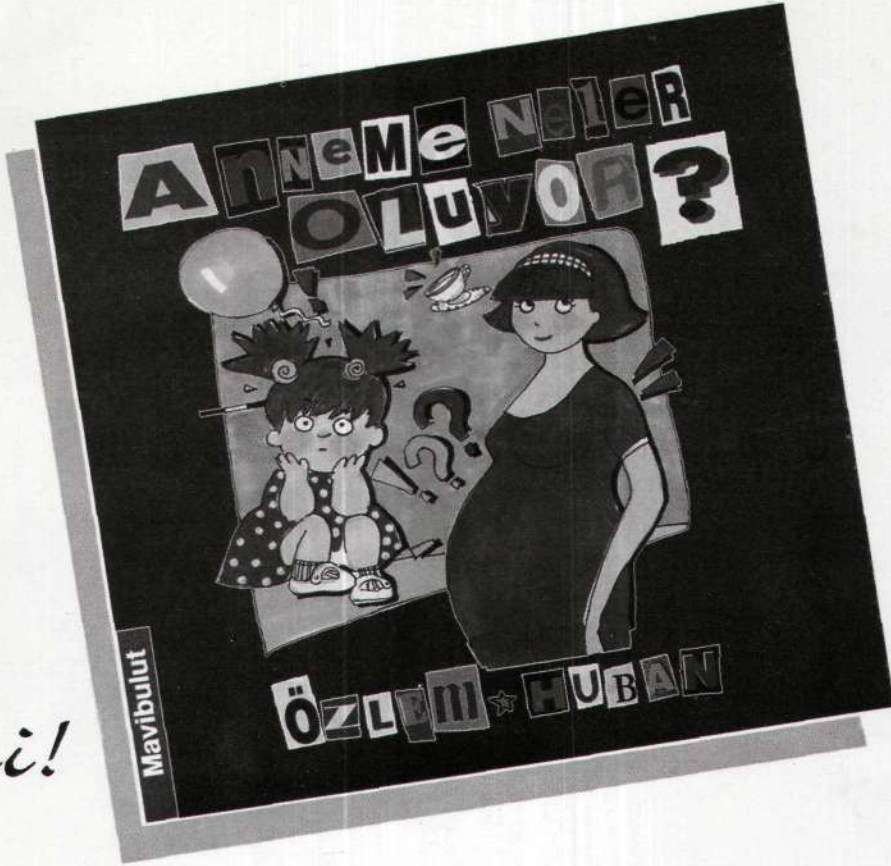
niyeti yoktu. Onlara önce okula gitmeyen kızın masalını, ardından da oyuncaklarını vermeyen kızın masalını anlattı. Bitirdiğinde biri dışında çocukların hepsi uyumuştı. Işık'ın da gözleri kapanmak üzereydi. Masal anlatmaktan cadının dili damağı kurumuştı. Son iki masalı da düşlerinde görsünlerdi. Süpürgesiyle çocuklara birer birer dokundu. Her biri sıcacık yatağında masal düşünüyken gün ışımaya başladı. Kar lapa lapa yağıyordu. Çocukların gördüğü iki masaldan biri Küçük Prenses ve Kardelen, diğeri Aç Gözlü Dev. İkisi de aydınlığın masalı.

İşte çocuklar Seza Aksoy'un sizler için yazdığı Küçük Prenses ve Kardelen kitabı bu güzel masallarla dolu. Yıllardır çocuklar için çizen usta çizerimiz Mustafa Delioğlu, artık çok iyi tanıdığımız çizgileriyle kitaptaki yerini almış.

Masalların dili yalın ve sıcacık. Çocuklara masal anlatmak için çırpınan Masal Cadısı anlatıma hoş bir hava katmış. Masalların başında ve sonunda çocuklarla yaptığı konuşmalar kitabın içinde ayrı bir öykü yaratmış sanki. Masalı okumayı bitirdikten sonra onların konuşmalarını kaldıkları yerden okumak için can atıyorsunuz. Hepinize iyi okumalar.

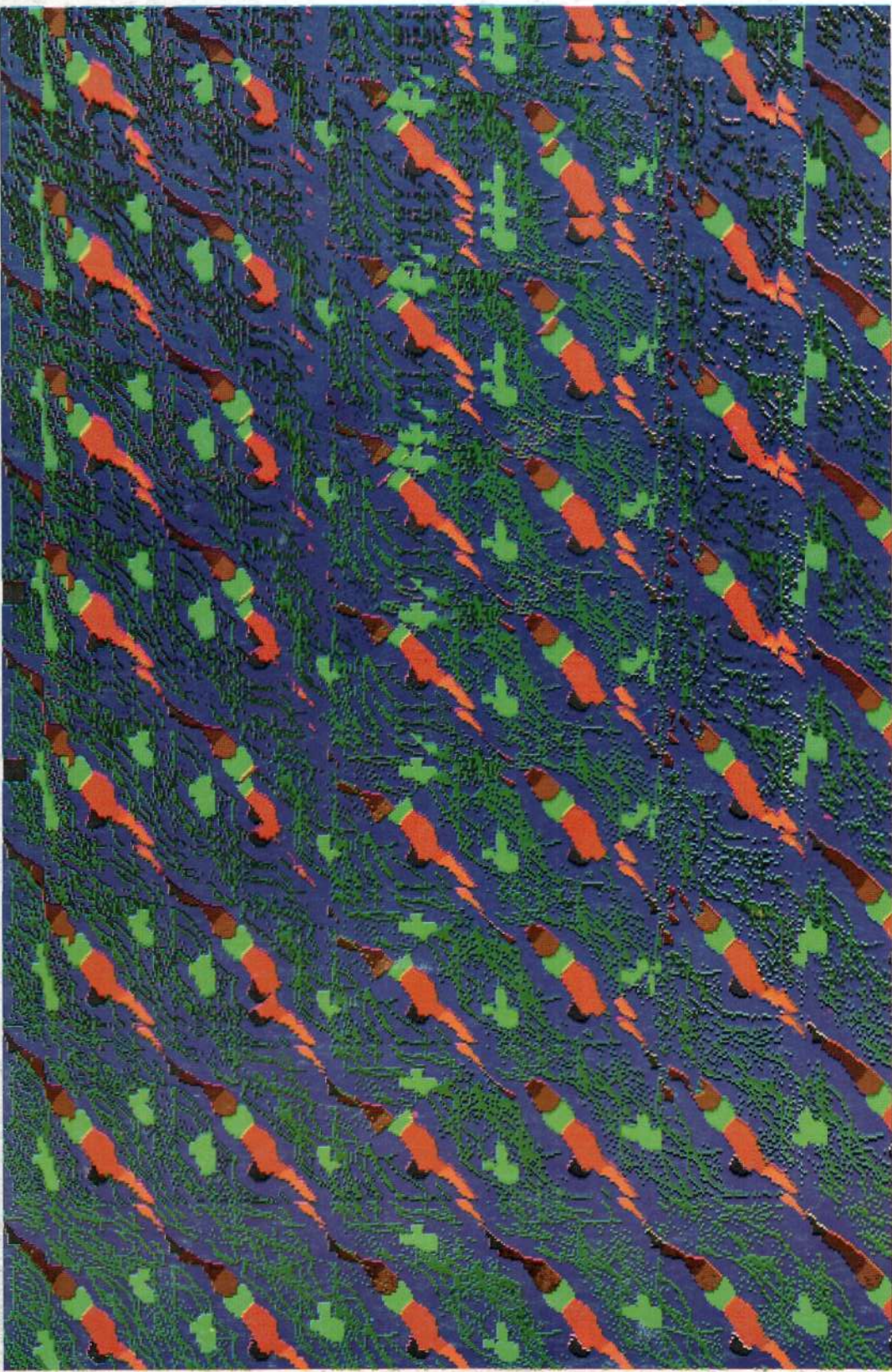
Mavibulut'tan...

Yeni!

Artık çocuklarımız bebeklerin lahanadan çıkmadığını, deniz kenarında bulunup getirilmediğini ya da leyleklerin onları bacaya bırakmadığını çok küçük yaşlarda öğreniyor. Bir eve bebeğin gelişi, evdeki çocuklar için çok ilginç bir olaydır. Anne baba çoğu kez yeni gelen bebeğin heyecanıyla, bu kalıcı ziyaretin evdeki abla ya da ağabeyi nasıl etkilediğini fark edemeyebilirler. Her ne kadar bebeğin nereden geldiği, nasıl olduğu konusunda 'şimdiki çocuklar' bizlerin çocukluğundaki kadar 'saf değillerse de, yalnızca bilgilerin aktarılması yeterli olmamaktadır. Bir bebeğin gelişine onları duygusal, ruhsal ve zihinsel olarak hazırlamak, onları bu konuda bilgilendirmek kadar önemlidir. Okulöncesi dönem çocukları için hazırlanmış olan bu kitap böyle önemli bir konuda anne babalara rehberlik etmeyi amaçlıyor.

Nilay Orman Çocuk Gelişim Uzmanı

BU DALGIÇLAR NEYİN PEŞİNDE?

Derin denizlere dalmış olan bu dalgıçlar sizce ne arıyor? Öğrenmek için resmi yüzünüze iyice yaklaştırm. Sonra yavaş yavaş uzaklaştırm. Bakışlarınızı sabit tutun. Bir süre sonra dalgıçların neyin peşinde olduğunu kendi gözlerinizle göreceksiniz. Bulan abonelerimiz hemen bizi arasin. Tel: 0212-252 63 76